

„A mai kalandok és az ősi titkok magas oktánszámú keveréke.”

– Rick Riordan, a Percy Jackson-sorozat írója

V I Á G

H É T C S O D Á J A

ELVESZVE BABILONBAN

 COOL
SELECTION

PETER LERANGIS

Harc a bestiával

PETER LERANGIS

ELVESZVE
BABILONBAN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2016

*Kedves barátaimnak,
akik a National Bookstore-ban,
és az MPH-nál dolgoznak,
és a nagyszerű olvasóknak
a világ túlsó felén,
akikért munkálkodnak.*

ELSŐ FEJEZET

HALÁLI HELYZET

GÖRÖGORSZÁGI KIRUCCANÁSUNKóta három nap telt el, és már nem búzlóttam a griffnyáltól. Viszont a begurult bronzszobornak köszönhetően teli voltam zúzódásokkal, és csúnyán leégtem, amíg a Földközi-tenger felett átszálltunk egy gömbbel, meg a testemben ketyegő, időzített bombával.

És most terepjáróval robogtam át a dzsungelen egy százharminc kilós óriás mellett, aki különös élvezetet lelt abban, hogy minden kátyúba belehajtson.

– Tartsa a szemét az úton, Torquin! – kiáltottam rá, amikor a fejem a jármű tetejének csapódott.

– A szememet a fejemben tartom, nem az úton – morogta.

A hátsó ülésen Aly Black és Cass Williams fájdalomosan felkiáltott. Tudtuk, hogy túrnünk kell. Az idő szorított.

Ugyanis meg kellett találnunk Marcót.

Ja, az időzített bombát elfelejtettem kifejteni. Természetesen nem valódi bombáról beszélünk. Van bennem egy gén, ami tizennégy évesen kivégzi az embert. G7W-nek hívják, és nemcsak bennem van, hanem a barátaimban is: Marco Ramsayben, Alyben és Cassben. Szerencsére van rá gyógyszer. Csak az a bökkenő, hogy hét alkotórészből áll, amiket gyakorlatilag lehetetlenség megtalálni. Ráadásul Marco elrepült az első összetevővel.

Ezért izzadtunk most egy terepjáróban, amivel egy örült mentőakcióra robogtunk.

– Önmagában is elég rossz ez a kocsikázás, nem akarom látni, ahogy a képedről tépkeded a bőrt, Jack! – szolt előre Aly. – Undorító! – söpört ki egy rózsaszínű tincset az arcából. Fogalmam sem volt róla, honnan szerzett hajfestéket ezen az elcseszett szigeten, de elhatároztam, hogy egyszer megkérdezem tőle. Cass mellette ült. Szemét becsukta, és fejét az ülésnek döntötte. Göndör, barna haja olyan volt, mintha kék spagettit öntöttek volna a fejére. Tincsei sötétek voltak és drótszerűek.

Cass sokkal rosszabbul járt a griffel, mint bármelyikünk.

Az ujjaim közé csippentett bőrdarabra néztem. Addig észre sem vettem, hogy tépkedem magam.

– Bocs!

– Tedd keretbe! – motyogta Torquin félvállról.

A műszerfalba épített GPS-t nézte, ami éppen az Atlanti-óceánt mutatta. A GPS képernyőjén a következő felirat állt: „Ramsay nyomkövetője”. De a kijelzőn nem villogott semmi. Abszolút semmi.

Mindannyian beültetett nyomkövetőkkel rendelkezünk, de Marcóé nem működött.

– Mi?! Keretezzen be egy *lehámlott bőrdarabot*? – rökönyödött meg Aly.

– Gyűjtse őket! Csináljon kollázst! – Ha nem ismer-tem volna Torquint, azt hittem volna, hogy félreértette Aly kérdését. Egyikünk sem hétköznapi srác, de Torquin külön kategóriába tartozott. Két és fél méter magas volt, és mindig mezítláb járt. De úgy képzeljétek el, hogy állandóan cipő nélkül nyomta (nem volt olyan cipő a világon, ami ráment volna azokra a lábaknak nevezett tankjaira)! Amit szókinsz terén nélkülözött, azt bőven pótolta furcsaságaival. – Adok én is a magaméból, csak emlékeztess rá!

Aly arca elfehéredett.

– Emlékeztessen rá, hogy ne emlékeztessenem rá!

– Bárcsak nekem se lenne nagyobb problémám egy hámlásnál! – nyögte Cass.

– Az intézetben is maradhattál volna – mondta Aly.

Cass csukva tartotta a szemét, miközben homlokát ráncolta.

– Kicsit fáradt vagyok, de megkaptam a kezelésemet, és hatott. Meg kell találnunk Marcót. Egy család vagyunk.

Alyvel egymásra néztünk. Cass egy griff karmában átrepülte az Atlanti-óceánt, aztán a dög a saját nyálával pácolta be vacsorának. Ráadásul nemrég esett át a „kezelésen”, ami szintén nem volt egy sétagalopp.

Mind a négyünket rendszeresen kezeltek. Szükségünk volt rá a túléléshez. De csak a tüneteket enyhítették, azokat is csak időlegesen, amíg meg nem találjuk a végleges gyógyszert. A Karai Intézet elsődleges feladata az volt, hogy segítsen a szervezetünknek elviselni a G7W-gén mellékhatásait. Tényleg nem felvágásból mondom, de a G7W-gén királyi származásra utal. Bizony, a régen elsüllyedt Atlantisz királyi családjának vére csorog bennünk. Ami elég vagány dolog egy olyan tökéletesen

tehetségtelen és mérhetetlenül átlagos fickó számára, amilyen én, Jack McKinley, vagyok. Igaz, hogy kinyifant, de a G7W-génnek bőven van jó oldala is. A veled született képességeket – Marco szuper sportoló, Aly kiváló minden kockaságban, Cassnek fényképmemóriája van – szupererőszintre emeli.

Az egészben csak az a bökkenő, hogy a teljes gyógyuláshoz meg kell keresnünk az úgynevezett loculusokat, amiket évszázadokkal ezelőtt elrejtettek a világ hét csodájában.

Ha ez túlságosan könnyűnek hangzana, elárulom, hogy az említett hét csodából hat már nem létezik.

A loculus különben egy hangzatos, atlantiszi szó, aminek jelentése: „vagány varázserővel rendelkező gömb”. Már megtaláltunk egyet. A történetben szerepel egy rés az időben és a térben (amit én nyitottam ki véletlenül), egy griff (egy félig sas, félig oroszlán, de egészen gusztustalan lény, ami az említett résen szökött át), egy rodoszi utazás (a griff itt akarta megenni Casst), egy csoport őrült szerzetes (görögök), valamint a rodoszi kolosszus (ami életre kelt és megpróbált bennünket megölni). Valójában ennél sokkal több dolog történt, de most elégedjetek meg azzal, hogy miattam szökött át a griff a résen, vagyis az egész az én saram volt.

– Hé! – nézett rám összehúzott szemmel Aly.

– Mi van? – kérdeztem.

– Tudom, mire gondolsz! És ajánlom, hogy sürgősen hagyd abba! Nem te tehetsz arról, ami Cass-szel történt.

Ez a lány profi gondolatolvasó volt.

– Torquin hibája! – csapott a kormányra sofőrünk, amitől az egész járgány akkorát ugrott, mint egy rozsdás, olajat csöpögtető kenguru. – Letartóztattak. Egyedül

maradtatok. Nem segíthettem Cass megkeresésében. Nem állíthattam meg Marcót abban, hogy elszálljon a loculusszal. Grrr!

Cass megint felnyögött:

– A pélem!

– Óvatosabban csapkodja a kormányt, Torquin! – figyelmeztette Aly.

– Mi az a pé! – kérdezte Torquin.

– Lép. Csak visszafelé – fordítottam.

A terepjáró kirobogott a dzsungelből, búcsút mondott a kanyargó ösvénynek, és behajtott a leszállópálya betonjára. Végre megérkeztünk. A betonon egy karcsú, bár retró kinézetű lopakodógép csillogott.

Torquin csikorogva fékezett, a jármű befarolt. Két ember vizsgálgatta a gépet. Az egyik egy copfos, félkeretes szemüveget viselő férfi volt. A másik egy tetovált, fekete rúzzsal kihúzott szájú lány volt, aki úgy nézett ki, mint legutóbbi nevelőnőm – Vanessa – darkosabb kiadásban. Találkoztam már velük a fellengzősen *étteremnek* nevezett étkezdében.

– Eddif! – nyögte Cass. – Anavrin!

A lány ijedten pislogott.

– Nem tud beszélni?!

– Dehogynem. Most is a kedvencnyelvén, „visszafeléül” beszél. Innen tudjuk, hogy jobban van – válaszolt Aly.

– A neveteket mondtam – motyogta Cass.

– Vagy úgy! – mosolygott Fiddle feszülten. – A kis drágám készen áll az indulásra. Fecskének hívják, ő az én szemem fénye. Ha kihúztatjátok, eléri a fénysebesség háromszorosát.

Nirvana hosszú, feketére festett körmeivel dobolt a gép oldalán.

– Az olyan madárka, ami túllépi a fénysebességet, megérdemel egy tökéletes sztereórendszert, amit telinyomtam nektek zenékkal.

Fiddle elhúzta a lány kezét.

– Ne vakargasd! Frissen van festve!

– Nyugi, Picasso! Van rajta kemény rock, emo, techno, death metal. Mivel visszarepültök az Államokba, olyan nótákat játszik nektek, ami az otthonotokra emlékeztet.

Visszamegyünk.

Remegni kezdtem. Otthon napi huszonnégy órában keres bennünket a rendőrség, a család és a kormány. Az otthon a lebukást jelentette. Azt, hogy elkapnak. Azt, hogy nem térhetünk vissza a szigetre. Azt, hogy elmaradnak a kezelések, és nem gyűjthetjük össze a végső gyógyszer összetevőit. Vagyis a halált.

De Marco loculusa nélkül egyébként is meg voltunk lőve.

Meglőve és kinyírva. Ez az életünk rövid története. Mit tehettünk, ha Marco nyomkövetője megkukult? A legvalószínűbb helyen próbáltuk megtalálni: otthon.

Amikor kiszálltunk a terepjáróból, Torquin olyan hangosan böfögött, hogy beleremegett a föld.

– Négy egész ötös rezgést produkált a Richter-skálán. Minden elismerésem! – mondta Nirvana.

– Biztosan el akartok repülni, srácok? – aggodalmaskodott Fiddle.

– Kénytelenek – felelte Torquin. – Bhegad professzor utasítása.

– De-de-de miért kérdezi? – kérdezte Cass dadogva Fiddle-től.

– Mindegyikőtökben van egy beépített nyomkövető, nem?

– Van hát – nézett rá aggódva Cass. – De Marco hatástalanította a sajátját.

– Részt vettem a nyomkövető tervezésében – mondta Fiddle. – Mestermű a maga nemében. Nem lehet hatástalanítani. Nem gyanús nektek, hogy a srác eltűnése után egyből bekrepált?

– Mire akar célozni? – kérdeztem.

Aly a férfi felé lépett.

– Minden hatástalanítható – jelentette ki. – Maguk hatástalanítható gépeket gyártanak.

– Bizonyítsd be! – felelte Fiddle.

– Tudják, hogy a nyomkövetőt könnyen leblokkolja négy anyag?

– Sorold fel őket!

– Például az irídium. A jeladás egyből lefagy.

– Jaj, de megijedtem! Tudod te, milyen ritka az irídium?

– Felsorolhatnék még pár hibát. Ismerje be, hogy elcseszték!

Nirvana sápadt öklével a levegőbe boksolt.

– Hajrá, kisanyám!

Fiddle leporolta előttünk a repülő lépcsőjét.

– Jó szórakozást Ohióban! De ne számítsatok rá, hogy elmegyek a temetésekre!

MÁSODIK FEJEZET

A „HIBA”

„FELGYÚJTOM A KUTYÁDAT, és felmosom a padlót az emlékekkel, amik soha nem történtek meg velünk, jeee!” – bömbölte az egyik szám a hangszórókból.

Torquin legörbítette a száját:

– Nem zene. Zaj.

Nekem tetszett. Igaz, hogy kihagytam néhány jelzőt az iménti idézetből, de akkor is. Szórakoztató volt a maga agyament módján. Legalább elterelte a figyelmemet a tényről, hogy millió méterrel siklom az Atlanti-óceán fölött, miközben a sebességtől az ülés háttámlájának nyomódik a fejem, és a gyomrom ki akar robbanni a torkomon át.

Alyre néztem. Arcán úgy hullámozott a bőr, mintha tészta lenne, amit épp gyúr valaki. Elröhögtem magam.

Aly riadtan pislogott.

– Mi olyan vicces?!

– Legalább kilencvenévesnek nézel ki.

– Te meg úgy beszélsz, mint egy ötéves. Ha ennek vége lesz, emlékeztess rá, hogy egy kis jó modorra tanítsalak.

A fenébe!

Elfordultam. Taplónak éreztem magam.

Lehet, hogy nekem az volt a különleges képességem, hogy mindig parasztságokat mondtam. Különösen Alynek. Talán a magabiztossága miatt. Vagy, mert én voltam az egyetlen kiválasztott, akit nem kellett volna kiválasztani.

Jack „Hiba” McKinley.

Küzdj ellene! – biztattam magam. Az ablakhoz fordultam. Épületcsoportok suhantak el. Sokkoló volt, hogy Manhattan egy pillanat alatt elrohant. A következő pillanatban már mezők és szántók sakktábláját láttam, ami bizonyára Pennsylvania lehetett.

A felhőkbe fúródtunk, és becsuktam a szemem. Megpróbáltam valami pozitívrá gondolni. Megtaláljuk Marcót. Örülni fog nekünk, megköszöni, és beszáll a gépbe.

Na, persze. A föld meg elkezd az ellenkező irányba forogni.

Marco makacs volt. Meg volt győződve arról, hogy a,) mindig igaza van, b,) halhatatlan. Ráadásul, ha tényleg hazament és leadta a drótot az elrablásunkról, akkor híradósok hada fog várni a reptéren. A mi képünk díszel majd a szupermarketek tejeshobozain, a mi fotónk lesz kiakasztva minden postán „Eltűnt” felirattal.

Hogyan menthetnénk meg? Torquin velünk volt, hogy megvédjen vész esetén, de ez sem adott nagyobb önbi-zalmat.

Az elmúlt napok történései futottak át az agyamon. Marco harca az ősi fenevaddal, és zuhanása a vulkánba. Kutatásunk, aminek végén csodával határos módon életben találtuk barátunkat a gyógyító vízesés közelében.

A hét derengő, tányér alakú mélyedés az ősi körben – a Heptakiklos.

Kár volt hozzányúlnom. Bárcsak ne húztam volna ki közepéből a törött kardot! A griff nem szökött volna meg, nem kellett volna a nyomába erednünk minden kiképzés nélkül, és Marco nem lóghatott volna meg...

– Már megint kezded... – figyelmeztetett Aly.

Felkaptam a fejem.

– Mit?

– Önmagad vádolását a griff miatt. Látom rajtad.

– Bhegad professzort majdnem agyonnyomta, Cass-szel átrepült az óceán fölött, és fel akarta falni...

– A griffeket a loculusok megvédésére tenyésztették ki – emlékeztetett Aly. – A griff vezetett el a rodoszi kolosszushoz. Nélküled nem találtuk volna meg, Jack! Csak így szerezhettük vissza a loculust. Marco hallgatni fog ránk – bizakodott Aly, aztán vállat vont: – Engedj ki még hat griffet, hogy megtaláljuk a többi loculust is! Én meg a KI tudósaival majd csinálok egy... griffriasztót.

– Egy griffriasztót? – kérdezte Cass.

Aly megint megrántotta a vállát:

– Miért? Ha van vakondriasztó meg cápariasztó, miért ne lehetne griffriasztó is? Majd beleásom magam a témába, és kiagyalok valamit.

Mérnök. Így hívta Bhegad Alyt. Mind a négyünknek volt egy gúnyneve: *Mérnök, Szabó, Tengerész, Katona.* Aly volt a Mérnök, aki megszerel mindent. Marco a bátorsága és ereje miatt a Katona nevet kapta. Cass lett a Tengerész, mert bárhová elnavigált. Én lettem a Szabó, mert állítólag én tartottam össze a szálakat. Legalábbis Bhegad szerint. De most semmilyen szálakat nem tartottam össze a pesszimizmus szálain kívül.

„MEGHALTOK!!!” – Nirvana váratlan kiáltását hallva mindannyian megpördültünk. Torquin felpattant az ülésről ijedtében, és bevágta a fejét.

– Mi volt ez? – kérdezte.

– A dal vége – felelte Nirvana. – Ez a kedvenc részem.

– Valami kellemes zene? – kérdezte Torquin. – Mondjuk egy Disney-dal?

Cass kibámult az ablakon, lenézett az utak hálózatra és a végtelen földekre.

– Mindjárt ott vagyunk – mondta. – Ez az ohioi Youngstown. Azt hiszem.

– Csak hiszed? Ez nem rád vall.

– Nem ismerek rá az útvonalakra – csóválta a fejét Cass. – Tudnom kéne. De semmi nem rémlik. Azt hiszem, valami baj van az... akármimmel.

– A képességeddel, aminek segítségével megjegyzel minden utat a világon? – karolta át Aly. – Csak aggódsz Marco miatt, ennyi az egész.

– Igazad van... igazad van... – dobolt a karfán Cass. – Te is hibázol néha, ugye, Aly?

Aly bólintott.

– Ritkán, de néha hibázom. Ember vagyok. Mindannyian emberek vagyunk.

– Az egészben az a legfurcsább – gondolkodott el Cass –, hogy Marcóban egyetlen nem emberi dolog van, az pedig a nyomkövető, és a nyomkövetők nem romlanak el. Hacsak nem történik valami nagyon rossz dolog a „gazdaállatukkal”.

– Például? – kérdeztem feszülten.

Cass szeme könnyes lett.

– Olyasmi, amiről jobb nem beszélni. Lehet, hogy a nyomkövető megsemmisült.

– A testében van – jegyezte meg Aly. – Nem tudta megsemmisíteni.

– Ez igaz. Hacsak... – folytatta Cass.

Mindannyian elhallgattunk. A gép ereszkedni kezdett. Nem fejezte be senki az elkezdett mondatot, mégis mindannyian tudtuk a végét.

Hacsak meg nem halt.

HARMADIK FEJEZET

AZ OHIOI INCIDENS

SZIA! JÓL VAGYOK!
ÉP ÉS EGÉSZSÉGES. NE AGGÓDJ
MIATTAM! EGYELŐRE CSAK
ENNYIT MONDHATOK, DE...

– Hé! – fordult meg Cass, és elkezdett felém futni az úton. Gyorsan a hátam mögé dugtam a kezem.

– Megérkeztünk? – kérdeztem megjátszott közönnyel. Cass kíváncsian nézett rám.

– Te meg mit csinálsz?

– Csak kaparok. Egy sorsjegyet. Itt találtam.

– Ha nyersz, hogyan fogod felvenni a pénzt? – nevetett fel. – Gyere! Ez az a ház. Walnut Street negyvenöt. A zöld verandás.

Nem tudom, miért nem mondtam el neki az igazat. Hogy találtam egy égett ágat és egy rágópapírt a földön, és üzenetet írtam velük az apámnak. Talán azért, mert örültebb ötlet volt, mint kaparós sorsjegyekkel szórakozni. De nem tehettem mást. Csak apámra tudtam gondolni. Arra, hogy mindössze egy állam választ el tőle.

A hátsó zsebembe süllyesztettem az üzenetet. Torquin-hez és Alyhez kocogtunk, akik megálltak az ohioi Lemuel egyik zsákutcájában. Torquin a bérelt Toyota Corollánkat egy sarokkal feljebb állította meg, egy fákkal benőtt, eldugott területen, hogy minél kevesebben lássák. Aly és Cass mellé léptem. Úgy álltunk ott, mint három jégszobor.

Természetesen Torquin indult el először.

– Nekem ez nem fog menni... – motyogta Aly.

Bólintottam. Félttem, honvágyam volt, aggódtam és kilencvenkilenc egész kilenc százalékban biztos voltam benne, hogy Bhégadnak másik mentőcsapatot kellett volna küldenie. Bárkit, csak bennünket nem.

A ház előtt kicsi, körbetéglázott gyep terült el.

A veranda szúnyoghálója két helyen is kiszakadt, de gondosan befoltozták. A tetőről apró hálószobaablak kacsingatott, és a lestrapált lépcső tetején rozsdás öntözőkanna csücsült. Nem hasonlított a házunkra, de szívem hirtelen a honvágy ritmusát dobogta.

Az út túloldalán egy srác baktatott hazafelé telepakolt iskolatáskával, és az édesanyja kinyitotta előtte a szűnyoghálós ajtót. Anyám jutott eszembe. Abból az időből, amikor még nem indult el azon az úton, ahonnan nem volt visszatérés. Aztán az apám, aki anyám halála után egy évig elém jött a sulihoz, mert nem akart egyedül hagyni egyetlen másodpercre sem. *Apa vajon otthon van?*

– Gyertek! – vakkantott hátra a válla fölött Torquin.
– Nincs időnk álmodozásra!

Elindult, és talpai hangosan csattogtak a szürkészöld járdalapokon. Cass, Aly és én követtük.

Mielőtt becsöngethetett volna, zár kattanasát hallottam. Az első ajtó kinyílt, és feltűnt mögötte egy széles vállú fickó. Levegő után kaptam, amikor megláttam az arcát. Vonásai szögletesek voltak és sötétek, szája sarka felfelé ívelt. Mintha Marco arcát láttam volna, csak barázdáltabb kiadásban, és hajába ősz szálak vegyültek. Szomorú szeme annyira beesett volt, hogy majdnem átláttam a koponyáján.

Először Torquin lábára meredt, csak aztán nézett fel az arcára.

– Miben segíthetek?
– Marcót keressük – felelte Torquin.
– Hát persze. Mint mindenki. Sajnos nem segíthetek.
Be akarta csukni az ajtót előttünk, de Torquin a résbe nyomta a kezét.

– Mit akar? – kérdezte Marco apja.
Gyorsan Torquin elé léptem.
– Marco barátja vagyok, és arra gondoltam, hogy talán...

– A barátja? Akkor miért nem ismerlek? – kérdezte Mr. Ramsay gyanakodva.

– A focitáborból ismerem – nyögtem ki a mondatot, amit előzetesen begyakoroltunk. – Csak aggódom. Ő a bácsikám, Thomas. Ők meg Cindy és Dave, a csapattársaim. Úgy hallottuk, Marco erre lehet valahol. Hogy talán hazajött.

– Utoljára a kórházban láttuk, miután a baseball-meccs alatt összeesett – mondta Mr. Ramsay. – Aztán nyomtalanul eltűnt. Mintha elszökött volna. Azóta csak pletykákat hallottunk róla. Ha mindet elhittem volna, akkor most Marco New Yorkban, Kuala Lumpurban, Szingapúrban és az Északi-sarkon lenne egyszerre – mondta, azzal felvett egy fotókkal teli kosarat az asztalról, és felém nyújtotta.

– Nem értem... – mondtam az életlen fotók között turkálva, amik izmos srácokról készültek, de egyikük sem Marco volt. – Miért hazudják az emberek, hogy látták Marcót?

– A nyomravezetőnek járó jutalom miatt – felelt fáradtan Mr. Ramsay. – Százezer dollárt kap, aki Marco nyomára vezet. Azt hittük, ez segíteni fog, de csak elárasztottak bennünket az e-mailek, a levelek és a hívtalan látogatók. Fogadjátok meg a tanácsomat, srácok, és ne higgyetek a pletykáknak!

Amikor Marco apja visszatette a kosarat az asztalra, a ház belsejéből két alak bukkant fel. Egy rövid, vörös hajú nő, és egy lány melegítőfelsőben. A nő ezüstkék szemében félelem csillogott. A lány szimplán dühös volt. Mindannyian Torquint nézték.

– Marco édesanyja vagyok – mondta a nő. – Ő a nővére. Mi folyik itt? Ha ez egy újabb beugratás, máris hívom a rendőrséget!

– Ezek csak gyerekek, Emily! – nyugtatta a férfi. – El sem tudjátok képzelni, min megyünk keresztül! Ma is

beugrott hozzánk egy fickó, azt mondta, hogy valamilyen szerelő, és egy igazolványt villogtatott. Meg akarta nézni a bojlert, de csak körbeszimatolt a házunkban!

– Bloggerek meg botcsinálta nyomozók. Számukra ez csak egy játék. Ki talál több baromságot, ki rakja fel a legtöbb fotót. Fogalmuk sincs arról, milyen érzés valakit... elveszíteni – csuklott el a nő hangja. Férje és lánya a vállára tették a kezüket.

Torquin telefonja csipogni kezdett. Hátrébb lépett a lépcsőtől. Aly és Cass ösztönösen követte, én meg ott maradtam a nappali homályában összebújt három Ramsayvel.

Sajnos túlságosan ismerős volt ez az érzés. Anyám halála után apával egyfolytában együtt voltunk, mégis mindig egyedül – bezárva saját bánatunkba. Biztosan olyan képet vágtunk, mint a Ramsay család megmaradt tagjai.

Szerettem volna elmondani nekik az igazat Marcóról. Szerettem volna mesélni nekik a Karai Intézetéről. A fiuk hihetetlen hősiességéről, amivel megmentette az életünket, és arról, hogy simán kosárra dobja a labdát az intézet gyepének túloldaláról.

De arról is sokat tudtam, milyen érzés egy családtag elvesztése. Ha Cassnek igaza volt, és ha Marco nyomkövetője azért hallgatott, mert meghalt, akkor semmivel sem tudtam volna őket biztatni.

– Akkor majd... máshol keressük – mondtam bénán.

Hátrálás közben Torquin húsos kezét éreztem a vállamon, amivel lehúzott a lépcsőn. Arcáról nehéz volt bármit is leolvasni, de most aggodalmasnak tűnt.

– Köszönjük! – kiáltotta oda a családnak. – Mennünk kell!

Torquin és a többiek után botorkáltam. A következő másodpercben már csúcssebességgel rohantunk bérelt

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

autónk felé. Torquint még nem láttam ilyen gyorsan mozogni.

– Mi történt?

– Üzenetet... kaptam... – zihálta Torquin, ahogy kinyitotta a kocsiajtót. – Marcóról. Beszállás! Most!

– Hé! Megtalálták?! – kérdezte izgatottan Aly. – Hol van?

Torquin odanyújtotta Alynek a telefont. Cass-szel a barátnőnk mögé álltunk, és futás közben átnéztünk a válla fölött:

A NYOMKÖVETŐ ISMÉT AKTÍV.

RAMSAY NEM OHIÓBAN VAN.

ERŐS JELEK AZ ÉSZAKI 32,5417-ES SZÉLESSÉGI FOKNÁL,
ÉS A KELETI 44,4233-AS HOSSZÚSÁGI FOKNÁL.

– Az hol van? – kérdeztem.

– Lehetetlen... – rázta a fejét Cass.

– Cass, hol van Marco? – kérdezte Aly.

– Irakban van.

– Hol?! – kiáltottam fel.

De addigra a többiek már beugráltak a kocsiba.

Lopva kivettem a zsebemből az üzenetet, és beledobtam a lefolyóba.